

## POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska (przewodniczący)

SSN Krzysztof Strzelczyk (sprawozdawca)

SSN Roman Trzaskowski

w sprawie ze skargi M. S.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 8 kwietnia 2019 r., sygn. akt I Co (...) dot. skargi dłużniczki M.

S. na czynność komornika w sprawie Km (...),

w sprawie z wniosku wierzyciela K. D.

przy uczestnictwie dłużniczki B. K.

o wydanie nieruchomości

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 30 września 2020 r.,

zażalenia M. S. i B. K.

na postanowienie Sądu Rejonowego w O.

z dnia 30 sierpnia 2019 r., sygn. akt IX Co (...),

**odrzuca zażalenia.**

### UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 30 sierpnia 2019 r. Sąd Rejonowy w O. odrzucił skargę M. S. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia tego Sądu z dnia 8 kwietnia 2019 r. rozstrzygającego jej skargę na czynności komornika. W uzasadnieniu odrzucenia skargi, wniesionej osobiście przez M. S., Sąd Rejonowy odwołał się do wynikającego z art. 87<sup>1</sup> § 1 k.p.c. obowiązku

zastępstwa stron przez adwokatów lub radców prawnych w postępowaniu przed Sądem Najwyższy. Poza tym Sąd podniósł, że w postępowaniu egzekucyjnym nie przysługuje skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Zażalenia na powyższe postanowienie wniosła M. S. oraz B. K..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia słusznie podniesiono, iż skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest niedopuszczalna w sprawach egzekucyjnych. Wynika to wprost z art. 767<sup>4</sup> § 3 k.p.c.

Zgodnie z art. 87<sup>1</sup> § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Uchybienie to nie podlega konwalidacji, a gdy dotyczy skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, skarga ta, stosownie do treści art. 424<sup>6</sup> § 3 k.p.c., podlega odrzuceniu.

Podobna sankcja ma zastosowanie do zażalenia do Sądu Najwyższego złożonego z naruszeniem art. 87<sup>1</sup> § 1 k.p.c. Zażalenie dotknięte takim brakiem podlega odrzuceniu bez wzywania skarżącej do jego uzupełnienia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2018 r., sygn. akt V CZ 16/18, nie publ.).

Niezależnie od tego, iż w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia został złożony wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu trzeba mieć na uwadze, że zażalenie skierowane do odrzucenia skargi zostało wniesione również osobiście przez M. S.. Poza tym następcze podpisanie zarówno skargi jak i zażalenia przez pełnomocnika, który mógłby zostać ustanowiony na dalszym etapie postępowania byłoby pozbawione podstaw prawnych i nie wywołałoby pożądaných przez skarżącą skutków. Dlatego bez względu na wynik postępowania wpadkowego o udzielenie pomocy prawnej, w każdym wypadku skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia oraz zażalenie do Sądu Najwyższego wniesione osobiście przez stronę podlega odrzuceniu. Zbędne było zatem uprzednie rozstrzygnięcie kwestii pomocy prawnej.

Zażalenie B. K. podlegało odrzuceniu tylko dlatego, że jej skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie została objęta zaskarżonym postanowieniem a zatem nie ma ona interesu prawnego do kwestionowania postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 30 sierpnia 2019 r. (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasadę prawną z dnia 15 maja 2014 r., III CZP 88/13, OSNC 2014/11/1080).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398<sup>14</sup> w związku z art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił jak wyżej.

jw